

VRTEC

ŠTEVILKA 1 • 1943/44 • LETNIK 74

Mirko Kunčič

Vesele pesmi

Čudni kraji — čudni običaji

Zajček tam za zajtrk leva
krvoločnega pohrusta,
hrošč kot krokodil široka
in zobáta ima usta.

Suha muha slona nosi
varneje od aeroplana,
palček vzel je štuporamo
velikana Telebána.

Kdor v te čudne, čudne kraje
najde pot, naj brž tja steče!
Prav gotovo na ledeni
tleh podplate si opeče.

Putko tutko poljubuje
zvitorepka, dobra strina,
volk spokornik jagnje ziblje
in mu poje: nana, nina.

V pesku na obali morski
sončijo se zlate ribe,
v morju pa namesto ribic
plavajo kosmate šibe.

Nuška

Poglejte našo Nuško:
na čelu ima buško,
na nosu čudne čačke —
pozdrav od naše mačke,
na roki pasji ugriz
in polno modrih lis,
nad zbirko teh okraskov
pa šop ožganih laskov.

— Oh, kakega divjaka
imamo v naši hiši!
Ves dan kriči kot sraka,

pregnal nam bo vse miši...
se očka naš jezí,
ji z leskovko grozí.

Obraz njegov prekisli
pa vse drugače misli:

— Ta Nuška, škrat rogati,
ta angelček moj zlati! —

Kot star vojščak brez puške
bi očka bil brez Nuške.